

Madonna z Dzieciątkiem (1512-1516)
Matthias Grünewald
(szczegół ołtarza z Isenheim)

GDZIE JEST TWOJE BETLEJEM

gdzie jest twoje betlejem
gdzie i kiedy narodzisz się znowu
dla siebie – dla wiary – dla świata
przykładem Bóg co z tobą się brata
w tę noc kolędową w ten śnieg opłatkowy
w ten dzień betlejemski
więc pokaż swoje betlejem
wskaż palcem nie tylko na pierś własną
niech tam dla ducha będzie ciasno
pokaż ręką całą tajemnicę jawną

E. Biela

Drodzy Parafianie,

zbliżają się Święta, podczas których znów będziemy rozważać szczególny dar, jakim było w historii przyjście Jezusa Chrystusa na ziemię jako Boga i człowieka. Będziemy przeżywać radosne chwile spędzane w gronie rodzinnym i w łączności z naszym Zbawicielem. Chciałbym, żeby w tym roku towarzyszyły nam w okresie świątecznym również refleksje związane z piętnastoleciami naszej Parafii.

Ta rocznica przypada właśnie w tych miesiącach, a uroczyście obchodziliśmy ją 31 października w naszym kościele. Z tej okazji przesłali swoje błogosławieństwo i skierowali do naszej wspólnoty parafialnej specjalne listy z gratulacjami najważniejsi polscy duszpasterze: Prymas senior – kard. Józef Glemp, obecny Prymas Polski – Arcybiskup Metropolita Gnieźnieński Józef Kowalczyk i Arcybiskup Metropolita Warszawski kard. Kazimierz Nycz.

Kardynał Józef Glemp wspomina moment przybycia do Polski ojców barnabitów i kanonicznego powierzenia im parafii pw. św. Antoniego Marii Zaccarii na południu Warszawy, ponieważ *budzili zaufanie, zdobyli bowiem na przestrzeni kilku stuleci wielkie doświadczenie duszpasterskie na całym świecie. Znali problematykę nowoczesnego duszpasterstwa we Włoszech. Mieli zapał i stosowne zaplecze materialne, by podjąć się budowy świątyni i rozwijać inne instytucje duszpasterskie.*

Prymas Józef Kowalczyk wyraża radość, że udało nam się zrealizować pierwotne plany, by *ich owoce mogły dziś służyć społeczeństwu warszawskiemu.* Przytacza słowa Benedykta XVI na temat znaczenia świątyni: *W centrum życia społecznego miasta, wspólnoty czy narodu musi być coś, co przypomina o tajemnicy transcendentnego Boga (...). Człowiek nie może iść właściwą drogą bez Boga, musi iść przez dzieje razem z Bogiem, a rolą świątyni, mieszkania Bożego, jest przypominać w sposób widoczny o tej wspólnotcie.* Prymas Kowalczyk gratuluje nam utworzenia *prężnej i rozwijającej się dynamicznie parafii z całym bogactwem jej struktury, działającego Centrum Kulturalnego, Lecznicy, a także Domu Chleba i dwóch katolickich przedszkoli językowych.* Podkreśla z uznaniem, że *zdołaliśmy zbudować parafię nie tylko w wymiarze materialnym, ale także duchowym, i że jest to zasługa warszawiaków, ich otwartego serca, które odpowiedziało na projekt „przybyszów”, i z tej wymiany darów mógł powstać tak imponujący gmach duchowy i materialny.*

Kardynał Kazimierz Nycz podkreśla różnorodność form działalności naszej Parafii: *Praca nad kształtowaniem wspólnoty parafialnej skupionej wokół Eucharystii nie poszła na marne. Ta wspólnota staje się coraz bardziej uwrażliwiona na sprawy bliźnich, na los drugiego człowieka. Dlatego też świetnie rozwija się tu działalność charytatywna. (...) Wielką radością napawa kultywowanie tradycji narodowych i patriotycznych, także w wymiarze patriotyzmu lokalnego, czyli historii i teraźniejszości Warszawy.*

Sporo miejsca poświęca kardynał Nycz w swym liście oraz w homilii wygłoszonej na uroczystej Mszy św. 31 października wielkiemu zadaniu, jakie stoi przed każdą parafią i jakie udaje się nam wypełniać, a mianowicie działalności ewangelizacyjnej poprzez chociażby prowadzenie dwóch katolickich przedszkoli ojców barnabitów. Nawiązując do aktu konsekrowania naszej świątyni w 2003 roku, zwraca uwagę, że *w dniu konsekracji (28 września) Chrystus wszedł także do tego pięknego kościoła. Myślę, że to jeden z najbardziej udanych kościołów budowanych w ostatnich dwudziestu latach w Warszawie. Zarówno pod względem służebności dla liturgii, jak i pod względem piękna architektury i wystroju wnętrza. Wszedł do niego przez konsekrację Chrystus i zamieszkał w nim, by człowiek tutaj znajdował sakramenty święte, słuchał słowa Bożego oraz pełnił dzieła miłości.* Doceniając wszystko, co do tej pory zrobiliśmy, zachęca nas, byśmy wychodzili jako uczniowie Chrystusa do wszystkich, do których nas posyła, żeby ich *szukać i przyprowadzić do Niego przede wszystkim miłością.*

Dzieląc się z Wami tymi wszystkimi dobrymi słowami, polecam Waszym sercom i modlitwom dobro i przyszłość naszej Parafii.

Nadchodzą dni wyjątkowej zadumy nad przyjściem Boga na świat, do ludzi. Ile miejsca pozostawiamy dzisiaj dla Boga w naszym życiu? Jaki obraz Boga wyłania się z życia naszych rodzin? Na ile jesteśmy Chrystusowi?

Zamęt w życiu politycznym i społecznym wprowadza niepokój do naszych serc, zakłóca nasze myślenie o sprawach wiary. Tak łatwo dziś o religijną prowokację, zwłaszcza że niektóre środowiska wybierają sobie patronów religijnego wątpienia i ateizmu, puszczając oko w kierunku pogaństwa. Co więcej, w plastikowym świecie kultury masowej niepostrzeżenie rozmywa się powoli głęboki sens chrześcijaństwa. Nie możemy dać się uwieść ani fałszywym prorokom, ani koncepcji wygodnego życia bez głębszych wartości.

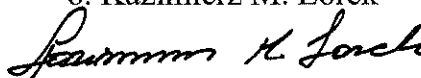
Potrzeba nam żarliwej modlitwy i kontemplowania prawd naszej wiary. Mamy obowiązek obronić istotę faktu przyjścia Boga na świat. Musimy ocalić Boga w naszych domach, by nic nie przysłaniało blasku Jego chwały.

Tyle spraw nas gnębi i smuci, tyle bolesnych zdarzeń w naszym życiu, tyle pytań bez odpowiedzi. Z tym wszystkim pójdziemy do Chrystusa. To Jemu możemy mówić o najtrudniejszych problemach i troskach, bo cierpliwość Boga nie ma sobie równej i jest konstytutywną cechą Jego miłości do ludzi.

Jezus przyszedł na świat nie po to, żeby pocieszyć i sprawić, że człowiek wygnany z raju czuje się lepiej. Jego misją było zbawić, a więc „ocalić to, co zginęło”. Pan ocalił i wciąż ocala człowieka. A my powinniśmy ocalić Go w naszych sercach i w naszym życiu.

Serdecznie życzę, żeby nowo narodzony Bóg błogosławił każdemu z Was, którzy tworzycie i budujecie naszą wspólnotę parafialną, żeby obdarzył Was ciepłem, radością, zdrowiem i wszelkimi niezbędnymi łaskami.

o. Kazimierz M. Lorek

Proboszcz

Boże Narodzenie 2010